Stříbrná hvězda

Jeannette Wallsová

Mladá fronta

Stříbrná hvězda

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Jeannette Wallsová

Stříbrná hvězda – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Stříbrná hvězda

Jeannette Wallsová

MLADÁ FRONTA

Přeložila Veronika Volhejnová

THE SILVER STAR
Copyright © 2013 by Jeannette Walls
Translation © Veronika Volhejnová, 2019

ISBN 978-80-204-3085-4 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-204-5394-5 (ePub)
ISBN 978-80-204-5396-9 (Mobi)
ISBN 978-80-204-5395-2 (PDF)

Johnovi
za to, že mi pomohl pochopit Fazolku
a že ji má rád

Pravda, čistá a jednoduchá,
je málokdy čistá,
a jednoduchá není nikdy.

Oscar Wilde

kapitola jedna

Když jsem byla úplně malinká, sestra mi zachránila život. Stalo se to takhle. Máma se jednou strašně pohádala se svou rodinou a rozhodla se uprostřed noci odjet i s námi. Mně bylo jen pár měsíců, takže mě připoutala do přenosné dětské sedačky. Tu si postavila na střechu auta, nacpala pár tašek do kufru, a pak usadila Liz, které tenkrát byly tři, na zadní sedadlo. Máma tehdy prožívala těžké období a bylo toho na ni moc – blázinec, blázinec, blázinec, říkávala později. Úplně zapomněla, že mě nechala na střeše, sedla do auta a vyjela.

Liz začala vykřikovat moje jméno a ukazovat nahoru. Máma nejdřív nechápala, co jí říká, pak si uvědomila, co udělala, a dupla na brzdu. Sedačka sjela dopředu na kapotu, ale protože jsem byla připoutaná, nestalo se mi nic. Dokonce jsem ani nebrečela. Kdykoli potom máma tu historku vypravovala – považovala ji za ohromně zábavnou a vždycky ji přehrávala s dramatickými detaily –, říkávala: zaplaťpánbůh, že byla Liz tak duchapřítomná, jinak ta sedačka odletěla a s malou byl ámen.

Liz si to celé živě pamatovala, ale za legrační to nepovažovala nikdy. Zachránila mě. Liz prostě byla tenhle typ sestry. A proto mi taky tenkrát, když celý ten průšvih začal, dělaly mnohem větší starosti kuřecí masové koláče než to, že je máma už čtyři dny pryč.

Hrozně jsem nesnášela, když se vrchní vrstva těsta na koláčích spálila. Jenomže minutka na naší minitroubě byla rozbitá, a tak

jsem ten večer koukala skleněným okýnkem dovnitř, protože jak začaly hnědnout, člověk z nich nesměl spustit oči.

Liz prostírala. Máma byla v Los Angeles v nějakém nahrávacím studiu, dělala konkurz na doprovodnou zpěvačku.

„Myslíš, že tu práci dostane?“ zeptala jsem se Liz.

„Nemám tušení,“ odpověděla ona.

„Já myslím, že jo. Mám z toho tentokrát dobrý pocit.“

Od té doby, co jsme se přestěhovaly do Lost Lake, malinkatého městečka v poušti Colorado v Jižní Kalifornii, jezdila máma do města každou chvíli. Obvykle tam byla jen jednu, nejvýš dvě noci, takhle dlouho ještě nikdy. Nevěděly jsme přesně, kdy se vrátí, a protože telefon byl odpojený – máma se hádala s telefonní společností, protože jí naúčtovali nějaké dálkové hovory a ona tvrdila, že je nevedla –, neměla jak nám dát vědět.

Ale přesto mi to nepřišlo nijak divné. Máma vždycky věnovala hodně času kariéře. Už když jsme byly menší, hlídala nás často chůva nebo nějaká její kamarádka a máma zatím letěla do Nashville nebo tak. Byly jsme zvyklé být samy. Domácnost měla na povel Liz, protože jí bylo patnáct a mně skoro přesně dvanáct, ale já nebyla ten typ dítěte, co potřebuje opečovávat.

Když byla máma pryč, jedly jsme jenom kuřecí koláče z polotovarů. Já je milovala a klidně bych je mohla mít každý den. Liz říkala, že když si k nim dá člověk sklenici mléka, tak má večeři se všemi čtyřmi hlavními skupinami potravin – je tam maso, zelenina, obiloviny, mléčné výrobky –, a tak je to vlastně perfektní strava.

Navíc byla hrozná zábava je jíst. Každá jsme měla svůj vlastní v takové prima zapékací misce z alobalu a mohly jsme si s ním dělat úplně, co jsme chtěly. Já jsem si vždycky tu pokličku z těsta prorazila a všechno jsem si to zamíchala dohromady, kousky mrkve a hrášku a tu žlutou matlaninu taky. Liz tvrdila, že patlat to takhle dohromady je buranství. Kromě toho se těsto rozmáčelo a ona měla nejradši právě ten kontrast mezi křupavou kůrkou nahoře a tím patlavým vnitřkem. Nechávala vrchní vrstvu celou a ukrajovala si úhledná sousta.

Jak začaly být koláče nahoře krásně zlaté a okraje už skoro spálené, ale ještě ne úplně, upozornila jsem Liz, že jsou hotové. Vytáhla je z trouby a sedly jsme si k červenému umakartovému stolu.

Když jsme večeřely samy, hrály jsme hry, které Liz vymyslela. Jedné jsme třeba říkaly „prskanda". To si člověk počkal, až měl ten druhý plnou pusu jídla nebo mléka, a pak se ho pokusil rozesmát. Liz skoro vždycky vyhrála, protože rozesmát mě nebylo těžké. Dokonce jsem se občas chechtala tak, že mi mléko vyhrklo z nosu.

Další taková hra se jmenovala „pravda, nebo lež". Jedna z nás řekla dvě věci, jednu pravdu a jednu lež, a druhá musela hádat, co je co. I tady Liz obvykle vyhrála, ale stejně jako u prskandy na tom nezáleželo. Zábavné bylo samotné hraní. Ten večer jsem se ale nemohla dočkat, protože jsem si myslela, že mám něco, na co Liz nikdy nemůže přijít: Když žába polyká, zatahuje oči do pusy, nebo je žabí krev zelená.

„No to je jednoduché," řekla Liz. „Lež je to o té zelené krvi."

„Jak jsi to mohla tak rychle uhodnout?"

„Na biolce jsme žáby pitvali."

Ještě pořád jsem mluvila o tom, jak to je neuvěřitelně legrační a absurdní, že žába polyká očima, když do dveří vešla máma a v rukou nesla krabici převázanou červenou šňůrkou. „Citronový koláč pro moje holky!" prohlásila a zvedla krabici do výšky. Celá zářila a usmívala se od ucha k uchu. „Dneska je výjimečný den, protože odteď se náš život změní."

Máma krájela koláč a přitom vyprávěla, že jak byla v tom nahrávacím studiu, seznámila se tam s jedním mužem. Jmenuje se Mark Parker, je to producent, a říkal, že máma nedostává práci proto, že na doprovodné vokály má moc výrazný hlas a že zastiňuje sólisty.

„Mark říkal, že nejsem typ na to, abych hrála druhé housle," vysvětlovala máma. Tvrdil prý, že ona má na to být hvězda. Hned ten večer ji vzal na večeři a povídali si o tom, jak pořádně rozjet její kariéru. „Je hrozně chytrý a vtipný," rozplývala se. „Bude se vám moc líbit."

„Myslí to vážně, nebo je to slibotechna?" zeptala jsem se.

„Brzdi, Fazolko," varovala máma.

Samozřejmě se nejmenuju Fazolka, ale všichni mi tak říkají. Máma mě pojmenovala Jean. Jenomže Liz mi začala říkat „holka-fazolka“, jednak proto, že jsem byla malinká, a jednak proto, že se to rýmovalo – Liz rýmuje pořád. A časem z toho zůstala jen ta Fazolka. Nebo taky Fazole, když jsem měla špatnou náladu, a Fazolice, když na mě ségra byla naštvaná. Taky mi říkala Tyčka k fazolím, protože jsem byla hubená, Zelená fazolka, když se mi udělalo špatně po zkaženém chilli, a Fazolka-chocholka, když jsem se nechala ostříhat nakrátko. A když mi chtěla udělat radost, byla jsem Fazulka-šikulka.

Liz si pořád hrála se slovíčky. Proto se jí taky tak líbilo jméno našeho nového městečka, Lost Lake, Ztracené jezero. „Pojď, půjdeme ho hledat,“ říkala třeba. Nebo: „Já nevím, proč se to jezero nezeptalo na cestu.“

Do Lost Lake jsme se přestěhovaly z Pasadeny před čtyřmi měsíci, na Nový rok 1970, protože máma prohlásila, že když změníme vzduch, začneme aspoň nové desetiletí s čistým stolem. Bylo to podle mého názoru docela hezké městečko. Většinou tam bydleli Mexičani, co chovali na dvorku slepice a kozy a sami tam prakticky bydleli s nimi, grilovali a tancovali na mexickou muziku puštěnou z rádia na plné pecky. Po prašných ulicích se toulali psi a kočky a městečko lemovaly strouhy zavlažovacích systémů. Nikdo se na vás nekoukal skrz prsty, když jste nosili oblečení po starší sestře nebo když vaše máma jezdila ve starém hnědém dartu. Naši sousedi bydleli v malých vepřovicových domcích, ale my jsme si pronajaly bungalov z tvárnic. To máma měla ten nápad, natřít zdi tyrkysovou modří a dveře a okenní rámy jasnou oranžovou. „Nebudeme ani předstírat, že chceme splynout s okolím,“ prohlásila.

Máma byla zpěvačka, skladatelka a herečka. Nikdy vlastně nehrála v žádném filmu ani nenahrála desku, ale strašně nesnášela, když o ní říkali „začínající“. A popravdě řečeno, taky byla o něco starší než lidi, které takhle popisovali v časopisech, co si pořád kupovala. Blížily se její šestatřicáté narozeniny a ona si stěžovala, že zpěvačky, o kterých všichni mluví, třeba Janis Joplinová a Joni Mitchellová, jsou aspoň o deset let mladší.

I tak ale tvrdila, že už určitě každou chvíli prorazí. Občas se v nějakém konkurzu dostala do druhého kola, většinou ale po návratu vrtěla hlavou a říkala, že v tom studiu byly samé slibotechny, že to na ni všichni jen zkoušeli a nejvíc je zajímal její výstřih. Takže máma sice pracovala na kariéře, ale moc to nevynášelo – zatím. Většinou jsme žily z jejího dědictví. To nebylo nijak velké, a když jsme se stěhovaly do Lost Lake, už byl rozpočet dost napjatý.

Ty dny, kdy máma zrovna nejela do L. A. – což bylo namáhavé, protože cesta trvala čtyři hodiny tam a čtyři zpátky –, obvykle dlouho spala a pak celé dny psala písničky a hrála je na jednu ze svých čtyř kytar. Její nejoblíbenější byl Zemaitis z roku 1961, který stál asi jako roční nájemné. Taky měla gibsonku Southern Jumbo, medově zbarveného Martina a španělku z brazilského růžového dřeva. Když zrovna necvičila, pracovala na muzikálu s námětem svého života: jak se osvobodila od jižanské rodiny, která ji dusila, jak se zbavila nemožného manžela a celé řady flákačů, se kterými postupně chodila – i těch, kterým říkala slibotechny a do fáze chození ani nedospěli –, a objevila v hudbě svůj pravý hlas. Nazvala ho „Najít kouzlo".

Máma vždycky vykládala o tom, že v procesu tvorby je nejdůležitější najít kouzlo. A v životě, jak tvrdila, to platí taky. Najít kouzlo. V hudební harmonii, v kapkách deště na tváři a slunci na holých ramenou, v ranní rose, která člověku promáčí tenisky, v lučních květinách, co člověk zadarmo natrhá u cesty, v lásce na první pohled a ve smutných vzpomínkách na toho, kdo odešel. „Hledejte kouzlo," hlásala. „A když ho nedokážete najít, stvořte ho."

My tři spolu jsme kouzlo, říkala. Ujišťovala nás, že ať bude sebeslavnější, nikdy pro ni nebude nic důležitější než její dvě holky. Jsme trojčlenný kmen, a tři je dokonalé číslo. Jen si vzpomeňte: svatá trojice, tři mušketýři, tři králové, tři malá prasátka, tři bratři, tři slepé myšky, tři přání, tři úkoly, třikrát hurá, do třetice všeho dobrého. Jsme tři a víc nepotřebujeme.

Ale to jí nebránilo chodit dál na rande se slibotechnami.

kapitola dvě

V PŘÍŠTÍCH NĚKOLIKA TÝDNECH máma pořád mluvila o tom, jak ji Mark Parker „objevil". Říkala to v žertu, ale bylo poznat, že to pro ni opravdu má trochu pohádkový nádech, který se jí zamlouvá. Její kouzelný okamžik.

Začala častěji jezdit do Los Angeles – někdy na den, někdy na dva nebo tři –, a když se vrátila, nemluvila o ničem jiném než o Marku Parkerovi. Říkala, že je to výjimečný člověk. Pracuje s ní na scénáři „Kouzla", upravuje texty, nutí ji vylepšovat frázování a dotahuje aranžmá. Taky říkala, že Mark napsal spoustu textů, které různé kapely hrají jako svoje. Jednou přinesla domů album a vytáhla z něj vnitřní obal s texty. Mark tam zakroužkoval milostnou píseň a připsal k ní: „Tohle jsem napsal o tobě, než jsem tě poznal."

Markova specialita byly aranže. Za nějakou dobu donesla máma jiné album, od Tokens, s jejich hitem „The Lion Sleeps Tonight". Aranžmá k té písničce dělal prý taky Mark. Už předtím ji párkrát někdo nahrál, ale nechytila se. Tokens původně Markovu verzi použít nechtěli, ale přemluvil je k tomu, a dokonce nazpíval i některé doprovodné vokály. Když člověk hodně pozorně poslouchá, zaslechne občas v harmoniích jeho baryton.

Na mámu byla máma pořád moc hezká. Ve Virginii, kde se narodila, se na své střední škole stala královnou krásy, a bylo jasné proč. Měla velké oříškové oči a světlé vlasy se zlatými odlesky, které si doma svazovala do ohonu, ale rozčesala si je a natupírovala, když

jela do Los Angeles. Přiznávala, že od střední školy pár kilo přibrala, ale říkala, že má teď aspoň větší prsa, a to je pro zpěvačku vždycky dobře. Když nic jiného, vynese to na konkurzech pár druhých kol.

A Markovi se prý její křivky líbí. Od té doby, co s ním chodila, vypadala mladší a taky se tak chovala. Když se vrátila domů, měla jiskřičky v očích a líčila nám, jak ji Mark vzal na jachtu nebo jak jí udělal k večeři dušené mušle, a jak ona ho učila tancovat Carolina shag. Máma se jmenuje Charlotta a Mark pro ni vymyslel koktejl s broskvovým likérem, bourbonem, grenadinou a colou a nazval ho Shakin'Charlotte.

Ale ne všechno bylo na Markovi tak dokonalé. Měl prý i svou temnou stránku. Byl náladový, jako všichni opravdoví umělci, ale to ona ostatně také, a tak jejich spolupráce měla i bouřlivější okamžiky. Občas pozdě v noci Markovi volala – ty sporné hovory nakonec zaplatila, takže nám telefon už zase fungoval – a my jsme s Liz slyšely, jak na něj ječí: „Ale ta písnička nemůže končit fadeoutem, tam musí být akord!" a „Marku, chceš toho ode mě prostě moc!" Říkala ale, že to jsou umělecké neshody. Mark se chystá natočit demonahrávku jejích nejlepších věcí, aby ji mohl přehrát zástupcům velkých společností, a je celkem normální, že silné umělecké osobnosti se hádají tím vášnivěji, čím víc se blíží termín.

Pořád jsem se mámy ptala, kdy už Marka Parkera uvidíme i já a Liz. Máma odpověděla, že Mark má strašně práce, každou chvíli že lítá do New Yorku nebo do Londýna a nemá čas jezdit až sem do Lost Lake. Navrhla jsem, že tedy některý víkend pojedeme my do Los Angeles, ale máma zavrtěla hlavou. „Fazolko, když mám být upřímná, Mark na tebe a na Liz žárlí," prohlásila. „Prý o vás dvou zbytečně moc mluvím. On je bohužel trochu majetnický."

Asi po dvou měsících ale jednou přijela a řekla, že si Mark i přes svůj nabitý program a majetnické sklony udělal čas a ve středu po škole se s námi přijede do Lost Lake seznámit. V úterý večer jsme všechny tři horečně uklízely. Co se kde válelo, to jsme nacpaly do skříně, z výlevky jsme vydrhly kruhy zašlé špíny, mámino křeslo

s motýly jsme posunuly tak, aby zakrylo skvrnu od čaje, který vylila na koberec, otřely jsme kliky a parapety, rozmotaly máminu větrnou zvonkohru a odrhly z podlahy staré pozůstatky prskandy. Při práci jsme si zpívaly „The Lion Sleeps Tonight". Společně jsme zazpívaly text: „In the jungle, the mighty jungle..." Pak Liz začala dělat takové to „a-wim-a-we a-wim-a-we-a-wim-a-we", máma to vysokánské „wiii-ii-wiii-ii-wi-ou" a já se přidala s basovým „a-dum-bawe".

Druhý den, jen skončila škola, jsem utíkala domů. Byla jsem v šestém ročníku základní školy a Liz v prváku na střední, takže jsem se vždycky dostala domů první. Máma říkala, že Mark jezdí žlutým Triumphem TR3 s drátěnými koly, ale jediné auto, které před domem parkovalo, byl náš starý hnědý dart, a když jsem vešla, našla jsem mámu sedět na zemi a kolem ní knihy, desky a noty vyházené z polic. Vypadalo to, že plakala.

„Co se stalo?" zeptala jsem se.

„Je pryč," odpověděla.

„Ale co se stalo?"

„Pohádali jsme se. Říkala jsem ti, že je náladový." Máma vysvětlila, že aby Marka do Lost Lake přilákala, řekla mu, že Liz a já budeme přespávat u kamarádek. Když přijel, sdělila mu, že došlo ke změně plánů a že Liz a já přijdeme po škole domů. Prý vybuchl. Zlobil se, že ho oklamala a nalíčila na něj past, a vztekle odjel.

„To je blbec," prohlásila jsem.

„Není blbec. Je vášnivý. Jako Byronův hrdina. A do mě je blázen."

„Tak se vrátí."

„Já nevím. Prohlásil, že odjíždí do Itálie, do své vily."

„Mark má vilu v Itálii?"

„Ona není doopravdy jeho. Patří jednomu jeho kamarádovi, filmovému producentovi, a ten mu ji půjčuje."

„Týjo." Máma vždycky chtěla navštívit Itálii, a tohle byl chlápek, který by ji mohl posadit do letadla a kdykoli ji tam vzít. Mark Parker byl prostě přesně takový chlap, jakého máma vždycky chtěla,

až na to, že se nechtěl seznámit se mnou a s Liz. „Škoda že o nás nestojí," řekla jsem, „protože jinak je tak dokonalý, že snad ani nemůže existovat."

„Co tím chceš říct?" Máma se narovnala a probodla mě pohledem. „Že si to všechno vymýšlím?"

„Jasně že ne," odpověděla jsem. „Vymyslet si přítele, to by bylo fakt hodně ujetý." Ale jen jsem to řekla, došlo mi, že si to máma asi doopravdy všechno vymyslela. Obličej jsem najednou měla celý horký, jako bych viděla mámu nahou. Koukaly jsme na sebe a mně bylo jasné, že poznala, co mi zrovna došlo.

„Jdi do prdele!" zaječela. Vstala a začala na mě křičet, co všechno udělala pro mě a pro Liz, jak to měla těžké, jak se obětovala a co jsme za nevděčné pijavice. Pokoušela jsem se ji uklidnit, ale to ji rozzuřilo ještě víc. Nikdy prý neměla mít děti, zvlášť mě ne. Já byla omyl. Zahodila pro nás svůj život a kariéru, utratila kvůli nám celé dědictví, a my si toho ani nevážíme.

„Já to tady nevydržím!" ječela. „Já musím odsud!"

Přemýšlela jsem, co bych tak řekla, abych to zase urovnala, jenže máma popadla z pohovky svou velkou kabelku, vyběhla ze dveří a zabouchla za sebou. Slyšela jsem, jak nastartovala dart a odjela. A až na cinkání zvonkohry nastalo v domku ticho.

Nakrmila jsem Fida, malou želvu, kterou mi máma koupila u Woolwortha, když mi zakázala psa. Pak jsem se stočila do jejího fialového křesla s motýly – sedala tam, když psala písničky. Koukala jsem ven z okna, nohy složené pod sebou, hladila jsem Fida ukazováčkem po hlavičce a čekala, až se Liz vrátí ze školy.

Popravdě řečeno, máma byla vztekloun, a když toho bylo na ni moc, s chutí si dopřála nějakou tu hysterickou scénu. Obvykle to rychle přešlo a všechny jsme pak dělaly, jako by se nic nestalo. Tohle ale bylo jiné. Máma říkala věci, které nevyslovila ještě nikdy, třeba že já jsem byla omyl. A celá ta věc s Markem Parkerem byla neskutečně divná. Potřebovala jsem, aby mi Liz pomohla nějak si to přebrat.

Liz dokázala vždycky všechno vysvětlit. Měla na to mozek. Byla nadaná, krásná a vtipná, a především neuvěřitelně chytrá. To neříkám jen proto, že to je moje sestra. Kdybyste ji znali, souhlasili byste. Byla vysoká a štíhlá, měla bledou pleť a dlouhé, vlnité, narezle zlaté vlasy. Máma o ní vždycky říkala, že vypadá jako prerafaelitská kráska, a Liz vždycky obracela oči v sloup a odsekla, že v tom případě je škoda, že se nenarodila před víc než sto lety, v době prerafaelitů.

Liz byla z těch, co před nimi každou chvíli nějaký dospělý, zvlášť učitelé, otevírá úžasem pusu a říká věci jako „zázračné dítě", „nesmírný talent" a „na svůj věk neuvěřitelně vyspělá". Liz věděla spoustu věcí, které jiní nevěděli – třeba co byli zač ti prerafaelité –, protože pořád četla, a obvykle víc knížek najednou. Taky na hodně věcí přišla sama. Složité výpočty zvládala jen s papírem a tužkou. Dokázala řešit těžké logické hádanky a ráda říkala slova pozpátku – tak třeba Marka Parkera překřtila na „Kram Rekrap". Milovala přesmyčky, takové ty hádanky, jak se musejí přeházet písmena a vzniknou úplně jiná slova, třeba z „doručit" „učit rod" a z „nebožtík" „kníže bot". Taky strašně ráda komolila výrazy, třeba jako když člověk chce říct „dobré ráno" a místo toho řekne „rané dobro", nebo „slavná stará" místo „stará sláva". A neuvěřitelně hrála scrabble.

Liz končilo vyučování o hodinu později než mně, ale to odpoledne mi to připadalo jako celá věčnost. Když konečně dorazila, nepočkala jsem ani, až si odloží učebnice, a začala jsem na ni sypat, jakou scénu máma udělala.

„Já vůbec nechápu, proč si všechny ty věci s Markem Parkerem vůbec vymýšlela," uzavřela jsem to.

„Měla vždycky bujnou fantazii," odpověděla. Máma totiž každou chvíli vykládala něco, o čem Liz tušila, že to není pravda, třeba že s Jackie Kennedyovou jezdívala na hon na lišku, když obě byly ještě holky a žily ve Virginii, nebo že dělala tancující banán v reklamě na cereálie. Taky měla červené sametové sako a s oblibou vyprávěla, že když ji June Carter Cashová slyšela hrát v jednom baru

v Nashville, přišla za ní na pódium a zazpívala s ní takový duet, že publikum nadšením vyskočilo ze židlí. June Carter Cashová na sobě měla červené sametové sako a hned na tom pódiu ho mámě dala.

„Nic takového se nestalo," řekla Liz. „Máma si ho koupila na církevním bazaru. Nevěděla, že ji vidím, a já jí nikdy nic neřekla." Liz se podívala z okna. „Mark Parker je jenom další tancující banán."

„To jsem podělala, co?"

„Nevyčítej si to, Fazolko."

„Měla jsem držet hubu. Jenomže já jsem vlastně ani nic neřekla."

„Poznala, že to víš," řekla Liz, „a nevydržela to."

„Ale máma si nevymýšlela jenom nějaké historky," namítla jsem. „Co ty telefonáty? A ty desky se vzkazy?"

„Já vím," kývla Liz. „Trochu to děsí. Řekla bych, že jí asi už skoro došly peníze a že se z toho začíná hroutit."

Pak prohlásila, že bychom tu měly uklidit, a až se máma vrátí, dělat, že jsme o žádném Marku Parkerovi nikdy neslyšely. Nastavěly jsme knížky zpátky na poličky, noty naskládaly na sebe a desky nastrkaly do obalů. Narazila jsem na ten, kde Mark Parker mámě údajně připsal: „Tohle jsem napsal o tobě, než jsem tě poznal." Naskakovala mi z toho husí kůže.

kapitola tři

Čekaly jsme, že se máma vrátí večer nebo další den, ale přišel víkend a ještě se neobjevila. Kdykoli jsem znervózněla, řekla mi Liz, ať si tím nelámu hlavu. Máma se přece vždycky vrátila. Pak jsme dostaly ten dopis.

První si ho přečetla Liz, pak mi ho podala a já si ho vzala k oknu, do křesla s motýlky.

Moje milá Liz a Fazoličko,

jsou tři ráno a já vám píšu z hotelu v San Diegu. Vím, že jsem v poslední době nebyla v nejlepší formě, a abych dopsala svoje písničky – a abych mohla být taková máma, jaká být chci –, potřebuju si udělat trochu času a prostoru pro sebe. Potřebuju znova najít kouzlo. Taky se modlím o rovnováhu.

Obě byste měly vědět, že nic na světě pro mě není důležitější než moje holky a že budeme brzo zase spolu a život bude lepší než kdy předtím!

Dvě stě dolarů, které vám posílám, by vám mělo bohatě vystačit na kuřecí koláče, než se vrátím. Hlavu vzhůru a nezapomínejte na zubní nit!

S láskou
Máma

Postavila jsem se k oknu vedle Liz a ona mi stiskla ruku.

„Vrátí se?“ zeptala jsem se.

„Pochopitelně," ujistila mě Liz.
„Ale kdy? Nepíše tam kdy."
„Myslím, že to sama neví."

Za dvě stě dolarů se dá kuřecích masových koláčů koupit vážně spousta. Chodily jsme si pro ně do Spinelliho koloniálu na Balsam Street. Byla tam klimatizace, dřevěná podlaha, vzadu veliký mrazák a v něm ty koláče. Pan Spinelli, tmavooký muž s chlupatými předloktími, který s mámou pořád flirtoval, je občas míval v akci. To se pak dalo koupit osm za dolar a my jsme se zásobily.

Jedly jsme je večer u červeného umakartového stolu, ale moc se nám nechtělo hrát ani prskandu, ani pravdu, nebo lež, a tak jsme po večeři sklidily ze stolu, udělaly úkoly a šly spát. Staraly jsme se o sebe samy už předtím, než máma odjela, ale když jsme teď věděly, že tu možná nebude dost dlouho, byly jsme nějak odpovědnější. Když byla máma doma, občas nám dovolila zůstat dlouho vzhůru, teď jsme ale chodily vždycky spát včas. Máma nám nemohla psát omluvenky, takže jsme nikdy nepřišly pozdě a nevynechaly ani den vyučování, což ona nám někdy dovolovala. Špinavé nádobí jsme nenechávaly ve výlevce a zuby jsme si čistily. I se zubní nití.

Liz už předtím občas hlídala děti, ale když byla máma pryč týden, rozhodla se najít si víc zákazníků, a já jsem si opatřila práci při roznášení *Gritu*, což je takový časopis s užitečnými radami pro venkov. Jsou tam články třeba o tom, že když dáte do starých punčocháčů kuličky proti molům a zavěsíte je do motoru auta, tak vám veverky nepřehryžou kabely. S penězi zatím problém nebyl, a účty se sice hromadily, jenže ty máma stejně vždycky platila pozdě. Věděly jsme, že to takhle nemůže jít věčně, a vždycky, když jsem cestou ze školy zahýbala za poslední roh, doufala jsem, že uvidím před domem stát starý hnědý dart.

Máma už byla pryč skoro dva týdny a já šla po škole ke Spinellimu nakoupit kuřecí koláče. Myslela jsem si, že se jich ani nejde přejíst,

ale musím přiznat, že už mě přestávaly bavit, protože jsme je jedly i k snídani. Párkrát jsme koupily hovězí, ale ty skoro nikdy nebyly v akci a Liz říkala, že aby tam člověk našel maso, potřeboval by lupu.

Pan Spinelli měl za pultem gril, kde dělal hamburgery a hotdogy, balil je do alobalu a nechával je pod červenou ohřívací lampou, takže housky se napařily a byly pak měkounké a vlhké. Vonělo to krásně, ale náš rozpočet na to nestačil. Naložila jsem si do košíku další kuřecí koláče.

„Už jsem nějakou dobu neviděl tvou maminku, slečno Fazolko," řekl pan Spinelli. „Copak s ní je?"

Ztuhla jsem a pak jsem řekla: „Zlomila si nohu."

„To je smůla," prohlásil. „Víš co? Podej si támhle z mrazáku zmrzlinu. Na mě."

Ten večer jsme s Liz dělaly u umakartového stolu úkoly, když někdo zaklepal na dveře. Liz otevřela a venku stál pan Spinelli. V náručí držel papírový sáček, z kterého trčel bochník chleba.

„Tohle je pro vaši maminku," řekl. „Přišel jsem se podívat, jak se jí daří."

„Není tady," odpověděla Liz. „Je v Los Angeles."

„Fazolka říkala, že si zlomila nohu."

Liz i pan Spinelli se po mně otočili, a já jsem rejdila očima kolem a vyhýbala se jejich pohledu – musela jsem vypadat provinile jako pes, co ukradl kost od šunky.

„Zlomila si nohu v Los Angeles," prohlásila pak Liz jakoby nic. Odjakživa uměla dobře improvizovat. „Ale není to nic hrozného. Jedna její kamarádka ji už za pár dní přiveze."

„Fajn," řekl pan Spinelli, „tak já se za ní zastavím potom. Na, tohle si vezmi," podal Liz pytel s potravinami.

„Co budeme dělat?" zeptala jsem se, když pan Spinelli odešel.

„Přemýšlím," řekla Liz.

„Myslíš, že na nás pošle pentlochňapy?"

„Možná jo."

Slovo „pentlochňap“ si Liz vypůjčila z *Alenky v zemi za zrcadlem* – své oblíbené knížky – pro takové ty zvědavé státní dobroděje, co slídí, jestli všechny děti mají takové rodiny, jaké oni považují za správné. Loni v Pasadeně, pár měsíců předtím, než jsme se přestěhovaly do Lost Lake, přišel k nám jeden takový pentlochňap čenichat. Poslal ho na nás ředitel školy, když jsem mu řekla, že máme vypnutou elektřinu, protože máma zapomněla zaplatit účet, a on došel k názoru, že je nezodpovědný rodič. Máma byla bez sebe. Prohlásila, že ředitel strká nos do věcí, po kterých mu nic není, a varovala nás, ať ve škole nikdy nemluvíme o tom, co se u nás doma děje.

Liz řekla, že kdyby pentlochňapové fakt přišli, mohli by nás dát do nějakého pěstounského domova nebo do nápravného zařízení pro mladistvé. Mohli by nás rozdělit. Mohli by mámu zavřít za to, že opustila děti. A máma nás přitom neopustila, jen si potřebovala odpočinout. My bychom to krásně zvládly, kdyby nám pentlochňapové dali pokoj. Problém je to jejich šťourání.

„Ale něco mě napadlo,“ prohlásila Liz. „Kdyby to jinak nešlo, můžeme jet do Virginie.“

Máma se narodila ve virginském městečku jménem Byler, její otec tam měl textilní továrnu, kde se vyráběly ručníky, ponožky a spodní prádlo. Mámin bratr, náš strýček Tinsley, textilku před pár lety prodal, ale pořád ještě se svou manželkou Marthou bydlel ve velikém starém domě, kterému se říkalo Mayfield. Máma tam vyrůstala, ale před dvanácti lety, ve třiadvaceti, odtamtud utekla – to byla ta noc, jak odjela se mnou na střeše. Od té doby se s rodinou nestýkala, nevrátila se tam dokonce, ani když rodiče umřeli. Věděly jsme ale, že strýček Tinsley tam pořád bydlí, protože si máma občas stěžovala, jaká je to nespravedlnost, že ho zdědil jen proto, že je starší a že je muž. Kdyby se strýčkovi něco stalo, byl by dům její a ona by ho obratem prodala, protože na něj má samé špatné vzpomínky.

Mně bylo jen pár měsíců, když jsme odjížděly, a tak jsem si nepamatovala ani Mayfield, ani máminu rodinu. Liz nějaké vzpomínky

měla, a ty vůbec nebyly špatné. Vlastně byly spíš kouzelné. Vzpomínala si na bílý dům na kopci obklopený mohutnými stromy a barevnými květinami. Pamatovala si, jak teta Martha a strýček Tinsley hráli čtyřručně na veliký klavír v pokoji s prosklenými dveřmi plnými slunce. Strýček prý byl vysoký a rozesmátý. Občas ji popadl za ruce a roztočil, nebo ji zvedl, aby si mohla ze stromu utrhnout broskev.

„Jak se tam dostaneme?" ptala jsem se.

„Autobusem." Liz zavolala na autobusové nádraží, aby zjistila, kolik stojí lístek do Virginie. Říkala pak, že to není laciné, ale na dva lístky že máme ještě dost. „Kdyby to jinak nešlo," dodala.

Když jsem druhý den cestou ze školy zahnula za roh do naší ulice, uviděla jsem, že před naším domem parkuje policejní auto a že do okna trychtýřem z dlaní nakukuje policista v modré uniformě. Takže pan Spinelli nás přece jenom práskl. Uvažovala jsem, co by asi v takové situaci udělala Liz. Praštila jsem se do čela, aby každému, kdo by mě náhodou pozoroval, bylo jasné, že jsem na něco zapomněla. Pro jistotu jsem ještě vykřikla: „Nechala jsem si ve škole úkol!" otočila jsem se a vyrazila zpátky.

Když Liz vyšla ze školy, čekala jsem na ni u schodů. „Co jsi taková vykulená?" zeptala se.

„Policajti," zašeptala jsem.

Liz mě odtáhla stranou a já jí řekla, jak jsem viděla policistu nakukovat do okna.

„Nedá se nic dělat," rozhodla Liz. „Fazolko, jede se do Virginie."

Liz vždycky nosila všechny naše peníze pod vložkou v botě, a tak jsme vyrazily rovnou na stanici autobusu. Liz říkala, že nikdo z učitelů nás postrádat nebude, protože škola už skoro končí. Koneckonců, nastoupily jsme taky v polovině roku. Krom toho byla zrovna hlavní sezona sklizně jahod, meruněk a broskví a učitelé byli zvyklí, že se touhle dobou rodiny sezonních dělníků porůznu objevují a mizí.

Já zůstala venku a prohlížela jsem si běžícího stříbrného chrta – greyhounda na střeše, a Liz šla koupit lístky. Byl začátek června, v ulicích byl klid a nebe bylo typicky kalifornsky modré. Po pár minutách se Liz vrátila. Měly jsme strach, jestli pokladní nebude něco namítat proti tomu, že si dítě kupuje jízdenky, ale Liz říkala, že jí je prodala bez mrknutí oka. Přinejmenším někteří dospělí se umějí starat o svoje.

Autobus odjížděl druhý den ráno v šest čtyřicet pět. „Neměly bychom strýčkovi zavolat?"

„Bude lepší se tam prostě objevit," rozhodla Liz. „Nebude moct odmítnout."

Když jsme ten večer dojedly kuřecí koláče, vytáhly jsme kufry, které mámě zbyly z doby, kdy byla, jak sama říkala, hodná holčička. Byla jich celá sada, z takového pískového tvídu s lemy a popruhy z hnědé krokodýlí kůže a se zámečky a panty z mosazi. Všechny na sobě měly mámin monogram: CAH, jako Charlotta Anna Holladayová.

„Co si vezmeme?" zeptala jsem se.

„Oblečení, ale žádné krámy," rozhodla Liz.

„A co Fido?"

„Nech ho tady," řekla. „Dej mu tam dost jídla a vody. On to tu zvládne, než se máma vrátí."

„A co když se máma nevrátí?"

„Vrátí se. Neopustí nás."

„A já nechci opustit Fida."

Co na to mohla Liz říct? Povzdechla si a zavrtěla hlavou. Fido pojede do Virginie.

Jak jsme cpaly věci do kufrů, připomnělo mi to všechny ty minulé doby, kdy jsme takhle narychlo balily a stěhovaly se. Máma to tak dělala vždycky, když měla dost toho, co se právě dělo. „Uvízly jsme na mělčině," prohlásila třeba, nebo „v tomhle městě bydlí samé nuly," „je tady zatuchlý vzduch" nebo „jsme ve slepé uličce." Někdy šlo o hádky se sousedy, někdy o přítele, co šňupal koks. Občas to

místo, kam jsme se přestěhovaly, nesplnilo její očekávání, a někdy ji nejspíš začal nudit vlastní život. Tak nebo tak, prohlásila, že je čas na nový začátek.

Za ty roky jsme se stěhovaly do Venice Beach, Taosu, San Jose, Tucsonu a do několika malých městeček, o kterých většina lidí nejspíš nikdy neslyšela, jako třeba do Bisbee nebo Lost Lake. Než jsme odjely do Pasadeny, byly jsme v Seattlu, protože mámu napadlo, že bydlet na hausbótu v zálivu ji bude inspirovat k tvorbě. Jenže když jsme tam dorazily, zjistila, že hausbóty jsou dražší, než by člověk čekal, a tak jsme skončily v plesnivém bytečku a máma si věčně stěžovala na déšť. Vydržely jsme tam tři měsíce.

Liz a já jsme sice byly mockrát samy, ale nikdy jsme nikam nejely bez mámy. Tedy ne že by na tom bylo něco tak hrozného, ale já jsem pořád myslela na to, co nás asi ve Virginii čeká. Máma pro ni neměla jediné dobré slovo. Pořád vykládala, že to tam je samý zaostalý pazderník, co jezdí v autě s nárazníkem slepovaným tesapáskou, nebo nafoukaná sebranka, co bydlí v obrovských starých domech, pije mint julepy, prodává rodinné portréty, aby měla na daně a žrádlo pro lovecké psy, a nostalgicky vzpomíná na staré časy, kdy negři věděli, kde je jejich místo. Ale to bylo dávno, když byla máma malá. Od té doby se hodně změnilo, a tak jsem si říkala, že Byler určitě taky.

Když jsme zhasly, lehly jsme si s Liz vedle sebe. Dělila jsem se se sestrou o postel odjakživa. Začalo to, když jsme odjely z Virginie a já byla mimino. Máma zjistila, že když mě položí k Liz, přestanu brečet. Později jsme občas bydlely dost dlouhou dobu v nějakém motelu, kde byly jen dvě postele, nebo v zařízeném apartmánu s vyklápěcím lehátkem. V Lost Lake jsme se dělily o postel tak úzkou, že jsme se obě musely otočit stejným směrem a ta, co byla vzadu, si musela položit ruku přes tu vepředu, protože jinak bychom si kradly deku. Když už mě ruka začínala brnět, i ve spánku jsem do Liz šťouchla a obě najednou jsme se obrátily. Většina dětí měla vlastní postel a možná někomu připadalo, že spát v jedné posteli se sestrou je divné – a pochopitelně nepohodlné –, ale já to měla ráda.

Člověk si nikdy nepřipadal v noci osamělý a vždycky si měl s kým povídat. Vlastně právě tak se povídalo nejlíp, když jsme ležely jako dvě lžičky ve tmě a skoro šeptaly.

„Myslíš, že se nám bude ve Virginii líbit?“ zeptala jsem se.

„Bude se ti tam líbit, Fazolko.“

„Máma to tam nesnášela.“

„Mámě se něco nelíbilo úplně všude, kde jsme byly.“

Usnula jsem rychle jako obvykle, ale i když jsem se probudila ještě za tmy, připadala jsem si úplně vzhůru a nabitá, jak to bývá, když člověk musí honem vyskočit z postele, protože ho čeká velký den a nesmí ztrácet čas.

Liz byla taky vzhůru. Rozsvítila a sedla si v kuchyni ke stolu. „Musíme napsat mámě dopis,“ prohlásila.

Já jsem pekla kuřecí koláče a nalévala zbytek pomerančového džusu a Liz sestavovala dopis. Prohlásila totiž, že ho musí napsat tak, aby ho pochopila máma, ale nikdo jiný.

Ten dopis byl prostě typická Liz.

Milá Srdcová královno,

vzhledem k tomu, že v okolí se náhle vyskytli pentlochňapové, rozhodly jsme se, že bude prozíravější vyklidit pole a navštívit Kloboučníka Tinsleyho a plcha Marthu. Budeme na tebe čekat za zrcadlem, ve tvém starém strašidelném domě, v zemi pazderníků, kde se narodila Fazolka a hadroušci jsou roztruchleni.

S láskou
Tydliták a Tydlitek

Dopis jsme nechaly v kuchyni na stole a zatížily ho jasně modrým glazovaným hrnkem, který máma vyrobila, když zrovna měla své hrnčířské období.

kapitola čtyři

Z AUTOBUSU ZROVNA dva lidé vystoupili, a tak jsme s Liz ulovily skvělá sedadla vepředu na pravé straně, odkud bylo líp vidět než na levé za řidičem. Liz mě nechala sedět u okénka. Držela jsem na klíně Fida v plastové krabičce s trochou vody na dně, obráceným talířkem, kam si mohl vylézt, a s dírkami ve víku, aby mohl dýchat.

Když jsme vyjížděly, koukala jsem z okna a doufala, že se máma vrátila, že ji uvidíme, jak se žene ulicí k autobusu, dřív, než vyrazíme do neznáma. Neobjevil se ale nikdo.

Autobus byl plný, a protože každý určitě někam jel za nějakým účelem, hrály jsme s Liz „co jsou zač?“ Tuhle hru taky vymyslela ona – snažily jsme se hádat, kam a proč kdo z cestujících jede, jestli jsou šťastní, nebo mají strach, jestli na ně čeká něco úžasného a vzrušujícího, nebo jestli prchají před nebezpečím nebo neúspěchem, jestli jedou na návštěvu, nebo opouštějí domov nadobro. U některých to bylo snadné. Ten mladý voják, co pochrupoval s hlavou podloženou vakem, dostal dovolenou a jede někam na ranč navštívit rodiče a svou holku. Křehká žena s malou dcerou měla unavené oči a ruku v sádře. Liz odhadla, že prchá před mužem, který ji bije. Přes uličku seděl hubeňour v kostkovaném saku a s mastnými vlasy zastrčenými za odstálé uši. Pozorovala jsem ho a snažila se rozhodnout, jestli je to roztržitý geniální matematik, nebo prostě jenom vágus. Všiml si, že na něj koukám, a mrkl na mě.

Honem jsem se podívala jinam – byl to vždycky trapas, když mě někdo takhle přistihl –, ale když jsem se na něj koukla o chvilku později, ještě pořád na mě zíral. Znova mrkl. Tak z toho jsem už měla nepříjemný pocit. A taky že ano. Jak se Liz zvedla a šla na záchod, vágus si přesedl ke mně a položil ruku na moje opěradlo. Přimáčkl prstem víčko Fidovy krabičky.

„Co tam máš?“ zeptal se.

„Želvu.“

„A máš pro ni lístek?“ Upřeně se na mě zadíval a pak zase mrkl. „To byl vtip,“ řekl. „Jedete daleko, holky?“

„Do Virginie,“ odpověděla jsem.

„Samy?“

„S máminým svolením,“ řekla jsem. „A s tátovým,“ dodala jsem honem.

„Aha,“ kývl. „Jste sestry.“ Naklonil se ke mně blíž. „Máš hrozně krásné oči.“

„Děkuju,“ řekla jsem a sklopila jsem pohled. Najednou mi bylo hrozně nepříjemně.

V té chvíli se Liz vrátila ze záchodu. „Sedíte mi na místě, pane,“ řekla.

„Jen se seznamuju s vaší sestrou, slečno.“ Zvedl se. „Říkala, že jedete až do Virginie? No to je pěkná štreka na to, aby ji dvě hezké mladé holky jely samy.“

„Do toho vám nic není,“ odpálkovala ho Liz. Sedla si. „To je úchyl,“ sykla ke mně. „Zbláznila ses, říkat takovému hnusákovi, kam jedeme? Ty máš fakt místo mozku fazolku.“

Úchyl si sedl na své místo, ale pořád na nás zíral, a tak Liz rozhodla, že se musíme přestěhovat. Jediná dvě volná sedadla byla až vzadu u záchodu. Smrdělo to tam chemikáliemi i jinými věcmi, a vždycky když se tam kolem nás někdo protlačil, slyšely jsme, jak točí vodu, smrká a odkašlává, nemluvě už o těch malých a velkých věcech, co se tam tak dělají.

Úchyl šel párkrát na záchod taky, ale koukaly jsme přímo před sebe a dělaly, že ho nevidíme.

Tenhle autobus jel jen do New Orleans. Seděly jsme až vzadu, a tak jsme vystoupily mezi posledními. Když jsme si vyzvedávaly kufry, byl Úchyl už pryč. Další autobus nám jel až za dvě hodiny, tak jsme nechaly kufry a Fida v úložné skříňce a šly se projít. Obě jsme trpěly těžkým případem rigor zadkis, jak to Liz nazvala.

Byl horký, zatažený den a vzduch byl tak dusný, že se skoro nedalo dýchat. Před autobusovým nádražím hrál nějaký dlouhovlasý chlápek na saxofon „House of the Rising Sun". Všude byla spousta lidí, co na sobě měli buď nějaké bláznivé oblečení – třeba smokingové sako, ale bez košile, cylindr s peřím – nebo skoro nic, a všichni jedli, pili, smáli se a tancovali na hudbu pouličních muzikantů, kteří tady byli prakticky na každém rohu.

„Tady je voodoo cítit i ve vzduchu," prohlásila Liz.

Přijela tramvaj a my jsme nastoupily, že si trochu prohlédneme město. Nebyla ani z poloviny plná a my jsme si sedly uprostřed. Zrovna když se dveře zavíraly, nějaký muž mezi ně strčil ruku a ony se zas otevřely. Byl to Úchyl. Sedl si hned za nás.

Liz mě popadla za ruku a přestěhovaly jsme se dopředu. Úchyl za námi. Sedly jsme si dozadu. On zase za námi. Ostatní pasažéři po nás koukali, ale nikdo nic neřekl. Byla to taková ta situace, kdy lidi vědí, že tu něco nehraje, jenže na druhou stranu těžko můžete něco namítat proti tomu, že si někdo přesedává v tramvaji.

Na další zastávce jsme s Liz vystoupily, pořád ještě jsme se držely za ruce. Úchyl vystoupil taky. Liz mě vedla do davu na chodníku, Úchyl za námi. Pak mě Liz rychle otočila a vtáhla zpátky do tramvaje. Tentokrát se dveře zavřely dřív, než mezi ně stačil tu ruku vrazit. Ostatní pasažéři začali hulákat a tleskat nám, ukazovali si na něj a křičeli věci jako: „Dobře jste ho dostaly!" a „Nandaly jste mu to!" Když jsme odjížděli, viděla jsem Úchyla zadním okýnkem. Vztekle dupal.

Když jsme bezpečně nasedly do autobusu na východ – Úchyl dál nejel –, ohromně jsme se pobavily tím, jak jsme si celou tu scénku přehrávaly. Nejen že jsme ho převezly, ale ještě jsme ho ztrapnily

před plnou tramvají. Měla jsem teď pocit, že zvládneme cokoliv, co nám svět postaví do cesty. Když se setmělo, usnula jsem s hlavou opřenou o Lizino rameno, ale za chvilku jsem se vzbudila, protože jsem zaslechla, jak tichounce pláče.

V Atlantě jsme přesedly na autobus do Richmondu a v Richmondu na další, do Byleru. Ten už opustil dálnici a jel po venkovských silnicích. Krajina ve Virginii se pořád vlnila, takže jsme neustále sjížděli do nějakého údolí nebo šplhali do kopce. Bylo tu neuvěřitelně zeleno. Leskle zelená pole kukuřice, tmavozelené hory a zlatě zelené louky ohraničené sytě zelenými křovinami a měkce zelenými stromy.

Tři hodiny jsme jeli na západ a pozdě odpoledne jsme byli v Byleru. Bylo to malé, nízko položené městečko v ohybu řeky, nad ním se zvedalo pásmo modrých hor. Most přes řeku pod koly autobusu řinčel. Většinu ulic tvořily patrové domky vybledlých barev. Byl tu klid a spousta místa k parkování. Autobus zastavil u stanice – byla to taková cihlová budova s černou plechovou střechou. Plechovou střechu jsem ještě nikdy neviděla na ničem jiném než na kůlně.

Byly jsme jediné, kdo tady vystupoval. Když autobus odjel, vyšla ze dveří žena středního věku. Na sobě měla červenou mikinu s buldokem a v ruce svazek klíčů. „Čekáte na někoho?“ zeptala se.

„Ani ne,“ řekla Liz. „Nevíte náhodou, jak se dostaneme do domu Tinsleyho Holladaye?“

Žena se na Liz podívala s náhlým zájmem. „Do Holladayova domu? Vy znáte Tinsleyho Holladaye?“

„Je to náš strýček,“ řekla jsem.

Liz mě varovala pohledem, že mám mluvení nechat na ní.

„No to mě podržte. Vy jste Charlottiny holky?“

„Jo,“ kývla Liz.

„A kde je vaše maminka?“

„Přijely jsme samy,“ odpověděla Liz.

Žena zamkla dveře stanice. „Na Mayfield je to pěkná dálka,“ prohlásila. „Svezu vás tam.“

Bylo celkem zřejmé, že tahle žena úchyl není, tak jsme naložily kufry do jejího otlučeného pickupu a nasedly k ní dopředu. „Charlotta Holladayová…," řekla ta žena. „Na střední škole byla o ročník výš."

Vyjely jsme z města, ta žena se pořád vyptávala na mámu, ale Liz odpovídala vyhýbavě. Začala tedy místo toho mluvit o Mayfieldu, jak se tam před dvaceti lety pořád něco dělo – opékaly se ústřice, pořádaly se vánoční večírky, bály, noční vyjížďky na koních, historické plesy v kostýmech z války Severu proti Jihu. „O pozvání k nim se každý pral," vykládala. „Všechny my holky bychom daly pravou ruku za to být Charlotta Holladayová. Ona měla všechno." Pokývala hlavou.

Tak dva tři kilometry za městem jsme dorazily k bílému kostelíku, obklopenému vysokými stromy a skupinkou domů – některé byly velké a bohaté, některé dost omšelé. Projely jsme kolem kostela k nízké kamenné zdi, ve které byla na silných kamenných sloupech zasazená tepaná brána. Do jednoho ze sloupů bylo vyryto MAYFIELD.

Žena zastavila. „Charlotta Holladayová…," řekla zase. „Až mámu uvidíte, pozdravujte ji od Tammy Elbertové."

Brána byla zamčená, tak jsme přelezly nízkou zeď a vydaly se po štěrkové cestě do kopce, kolem hustého hájku. Na vršku kopce stál dvoupatrový dům s bílou omítkou, s tmavozelenou plechovou střechou a snad dvaceti cihlovými komíny, které trčely skoro odevšad. Střechu dlouhé verandy před vchodem podpíralo šest tlustých sloupů a postranní křídlo mělo řadu velikých francouzských oken.

„No to snad není pravda," vydechla jsem. „To je ten dům, co se mi o něm celý život zdálo."

Co si pamatuju, aspoň jednou měsíčně se mi vracel sen o velkém bílém domě na kopci. V tom snu s Liz otevřeme dveře a běháme z pokoje do pokoje, a ty pokoje jsou plné krásných obrazů a drahého nábytku a vlajících záclon. Jsou tam krby a vysoká okna, francouzská okna se spoustou skleněných tabulek, které dovnitř vpouštějí

dlouhé pruhy světla, a krásné výhledy na zahradu, stromy a kopce. Vždycky jsem myslela, že to je jen sen, jenomže tohle byl přesně ten dům.

Když jsme došly blíž, zjistily jsme, že dům je v dost žalostném stavu. Barva se loupala, na tmavozelené střeše byly velké skvrny rzi a po stěnách se šplhaly nějaké ostnaté šlahouny. V jednom rohu domu se utrhl kus okapu, obložení ztmavlo a začalo hnít. Vystoupily jsme po širokých schodech na verandu a z rozbitého okna vyletěl kos.

Liz zaklepala mosazným klepátkem a po několika vteřinách znova. Nejdřív jsem myslela, že nikdo není doma, ale pak jsem malými pruhy skla podél dveří zahlédla stín nějakého pohybu. Slyšely jsme skřípání odtahovaných západek a dveře se otevřely. Stál tam muž s brokovnicí pověšenou přes prsa. Měl rozcuchané prošedivělé vlasy, oříškové oči měl zarudlé a na sobě jen župan a kostkované ponožky.

„Zmizte z mého pozemku," obořil se na nás.

„Strýčku Tinsley?" řekla Liz.

„Kdo jste?"

„To jsem já. Liz."

Nechápavě na ni hleděl.

„Tvoje neteř."

„A já jsem Fazolka. Teda Jean."

„Jsme Charlottiny dcery," dodala ještě Liz.

„Charlottiny holky?" vytřeštil na nás oči. „Kristepane. Co tu děláte?"

„Přijely jsme tě navštívit."

„Kde je Charlotta?"

„To úplně přesně nevíme," odpověděla Liz. Zhluboka se nadechla a začala vysvětlovat, že máma potřebovala nějaký čas pro sebe a že jsme to samy zvládaly, dokud nezačala být policie moc zvědavá. „Tak jsme se rozhodly, že tě pojedeme navštívit."

„Vy jste se rozhodly přijet za mnou až z Kalifornie?"

„Jo," kývla Liz.

„A představujete si, že vás tady prostě nechám?“

„Jen na návštěvu,“ řekla jsem.

„To nejde, takhle se tady zničehonic objevit.“ Žádné hosty prý nečekal, taky tam už nějakou dobu nebyla hospodyně, a taky má rozdělaných několik důležitých projektů a po celém domě rozložené papíry a poznámky k výzkumu, které musejí zůstat, jak jsou. „Nemůžu vás tam jen tak pustit.“

„Nám nepořádek nevadí,“ ujistila jsem ho. „Jsme na nepořádek zvyklé.“ Pokusila jsem se nahlédnout kolem strýčka do domu, ale zastoupil mi cestu.

„Kde je teta Martha?“ zeptala se Liz.

Strýček otázku ignoroval. „Nejde o žádný nepořádek,“ vysvětlil mi. „To má všechno systém. Proto se s tím nesmí hýbat.“

„No, tak co tedy máme dělat?“ zeptala se Liz.

Strýček si nás dlouho prohlížel a pak opřel brokovnici o stěnu. „Můžete spát ve stáji,“ řekl.

Vedl nás po cihlovém chodníčku mezi vysokánskými stromy, z kterých se loupala bílá kůra. Už se stmívalo. Ve vysoké trávě se jako tečky světla vznášely světlušky.

„Charlotta potřebovala čas pro sebe, tak se prostě sebrala a utekla?“ zeptal se strýček.

„Víceméně,“ připustila Liz.

„Ona se vrátí,“ dodala jsem já. „Napsala nám dopis.“

„Takže další Charlottin debakl?“ Strýček Tinsley znechuceně zavrtěl hlavou. „Charlotta,“ zavrčel a začal nám vykládat, že s jeho sestrou byly vždycky samé potíže. Jako malá byla rozmazlená princeznička, a když vyrostla, čekala, že vždycky dostane všechno, co chce. A nejen to: ať pro ni člověk udělal cokoli, jí to nestačilo. Když jste jí dali peníze, chtěla jich víc. Našli jste jí dobrou práci a ona řekla, že je pod její úroveň. A když začala mít v životě potíže, vinila rodiče ze všeho, co se zvrtlo.

Strýček Tinsley mluvil o mámě dost hrozně a já měla chuť ji bránit, ale přišlo mi, že tohle není dobrá chvíle se s ním hádat. Liz si to zřejmě myslela taky, protože ani ona nic neřekla.

Stáj stála na konci stromořadí. Byla veliká, loupala se z ní bílá barva a měla zelenou plechovou střechu stejně jako dům. Uvnitř byla cihlová podlaha se vzorem rybí kosti a stál tam černý, zlatě zdobený kočár a kombík s dveřmi obloženými dřevem.

Strýček nás vedl místností plnou zaprášených sedel a uzd a vybledlých rozet z výstav a dostihů na stěnách, a potom po úzkých schodech nahoru. A nahoře byl útulný pokojíček, který bych tam vůbec nečekala, s postelí, stolem, malou kuchyňkou a krbem na dřevo.

„Tady bydlel štolba," vysvětlil strýček. „Kdysi dávno."

„Kde je teta Martha?" zeptala se Liz znova.

„Charlotta vám to neřekla?" Strýček Tinsley se postavil k oknu a zadíval se do soumraku. „Martha zemřela," řekl. „V září to bude šest let. Řidič náklaďáku přehlídl červenou."

„Teta Martha?" opakovala Liz. „To snad ne."

Strýček se k nám otočil. „Nemůžete si ji pamatovat. Byly jste moc malé."

„Já si ji pamatuju dobře," namítla Liz. Vyprávěla, že si vzpomíná, jak spolu pekly chleba. Teta Martha nosila červenou zástěru, a na vůni toho chleba si Liz doteď pamatuje. Taky si pamatovala, jak si teta broukala, když v bílých kožených rukavicích stříhala růže. A jak teta se strýčkem hráli čtyřručně na piano a měli přitom pozotvíraná okna, aby šlo dovnitř slunce. „Hodně na ni myslím."

Strýček Tinsley kývl. „Já taky." Zarazil se, jako by chtěl říct ještě něco, ale potom jen zavrtěl hlavou, vyšel ze dveří, a když je zavíral, ještě řekl: „Tady to budete mít dobré."

Poslouchaly jsme, jak dusá ze schodů. Vedle umyvadla jsem si všimla malé ledničky a došlo mi, že mám strašný hlad. Ledničku jsem otevřela, ale byla prázdná a dokonce i vypnutá. Usoudily jsme, že by asi nebyl dobrý nápad jít strýčka otravovat o jídlo. Už jsem se smířila s tím, že budu muset do postele s prázdným žaludkem, ale za pár minut jsme znova uslyšely kroky na schodech. Ve dveřích se objevil strýček a nesl stříbrný tác. Na něm stál malý rendlík, dvě misky, džbán vody a dvě sklenky na víno.

„Zvěřinové ragú," řekl. Vyložil všechno z tácu na stolek. „Je tady tma. Budete potřebovat trochu světla." Otočil vypínačem a žárovka nad námi se rozsvítila. „Tak se dobře vyspěte," řekl a zase zavřel dveře.

Liz nandala jídlo do misek a sedly jsme si ke stolu. Ochutnala jsem. „Co je zvěřina?" zeptala jsem se.

„Třeba jelen."

„Aha."

Dala jsem si další sousto.

„Je to dobré," řekla jsem.

kapitola pět

Druhý den brzo ráno mě vzbudili ptáci. Takový ptačí rámus jsem v životě neslyšela. Vykoukla jsem ven a byli všude – na stromech hned za oknem, na zemi, vlétali do stáje a zase ven, jako by jim to tam patřilo, a všichni štěbetali a pískali a cvrlikali, až z toho vznikal ten neskutečný randál.

Oblékly jsme se a šly k domu. Zaklepaly jsme na přední dveře, ale nic se neozvalo, a tak jsme dům obešly. Oknem jsme viděly strýčka Tinsleyho v kuchyni. Liz zaklepala na sklo a strýček otevřel, ale zůstal stát ve dveřích jako včera večer. Oholil se, vlhké vlasy měl učesané, pěšinku rovnou a místo županu měl na sobě šedé kalhoty a světlemodrou košili s vyšívaným monogramem TMH na kapse.

„Jak jste se vyspaly?“ zeptal se.

„Docela dobře,“ odpověděla Liz.

„Ti ptáci tady dělají hrozný kravál,“ řekla jsem já.

„Nepoužívám pesticidy, takže se jim tady líbí,“ odpověděl strýček.

„Nevolala náhodou máma?“ zeptala se Liz.

„Bohužel ne.“

„Má sem číslo, viď?“ ujistila jsem se.

„Tohle číslo se nezměnilo od té doby, co jsme ho dostali – dva, čtyři, šest, osm,“ řekl. „Bylo to první telefonní číslo v Byleru, takže jsme si mohli vybrat. A když mluvíme o vybírání, jak máte rády ztracená vejce?“